

Arrest

nr. 222 830 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 april 2016, verklaart er zich op 14 april 2016 vluchteling.

1.2. Op 22 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.S.T., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, de Hazara-etniciteit te hebben en een sjiitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Tala Begum van het district Jaghato in de provincie Ghazni. U heeft daar gewoond vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan en dit samen met uw vader. Uw moeder stierf tijdens uw geboorte, uw oudere broer was drugverslaafd en werd door uw vader het huis uitgezet toen u tien jaar was. U bent nooit naar school kunnen gaan en bleef zo analfabeet.

Uw vader was een schapenherder, maar u had er een erg slechte band mee. Hij was altijd kwaad, praatte niet tegen u en sloeg u regelmatig. U vermoedt als schuldige aanzien te zijn geworden voor het feit dat uw moeder is gestorven. Toen u tien jaar was besliste uw vader dat u het huis niet meer mocht verlaten. U moest elke dag thuisblijven, tot u op 14-jarige leeftijd een aantal kinderen hoorde buiten spelen en u zichzelf niet langer kon bedwingen. Uw vader was niet thuis en u ging naar buiten. U werd dan in het dorp aangesproken door een aantal taliban. Ze vroegen uw naam en die van uw vader. Toen kwam uw vader plots aan, waarop hij begon te praten met de taliban. Meteen daarna stapte een ervan terug naar u en begon hij heel hard op uw gezicht te slaan. Uw vader smeekte om u te laten gaan, waarop u terug naar huis kon gaan met uw vader. Uw vader was erg kwaad, sloeg u ook nogmaals en zei dat u niet meer buiten mocht. Vanaf dan bleef u terug elke dag binnen, tot uw vader op een dag niet thuiskwam. U was toen zestien jaar en diezelfde avond kwam uw oom, waar u tot dat moment nog nooit contact mee had gehad, aan uw deur kloppen. Hij vroeg u waar uw vader was en u zei dat u het niet wist en ook bezorgd was. Uw oom ging hem daarop zoeken en kwam een tijdje later terug met het lijk van uw vader op een ezel. Uw vader was beschoten en gestorven. U weet niet wat er precies gebeurd is, maar denkt dat ofwel de taliban hem hebben vermoord, dan wel dat uw oom er iets mee te maken had. Uw oom bracht daarna zijn gezin naar uw huis, waarop u ook door hen mishandeld werd. Uw ooms vrouw viel u lastig, beledigde u, sloeg u,... Na een week zei uw oom u plots dat u zou moeten vertrekken, waarop hij u onder een boerka naar Kandahar liet gaan. Van daar heeft u uw land verlaten richting Europa. U vermoedt dat uw oom met zijn gezin naar uw huis is gekomen teneinde uw bezittingen te kunnen overnemen en dat hij u daarom het land uitstuurde. Op 13 april 2016 kwam u aan in België. Op 14 april 2016 vroeg u er asiel aan.

U stelt niet meer naar Afghanistan terug te kunnen gezien u daar niemand meer heeft en het er gevaarlijk is voor Hazara's. Deze laatsten worden er als minderwaardig beschouwd, mishandeld, geslagen, vermoord,...

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) en een print van de kaart van uw dorp.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U legt geen enkel bewijsstuk neer dat de kern van uw asielrelaas kan ondersteunen. U werd twee maal gehoord op het CGVS, in totaal meer dan 8 uren, het CGVS heeft u met andere woorden uitgebreid de kans geboden klaarheid te scheppen over uw achtergrond en over uw asielmotieven. Toch slaagde u er niet in een realistisch en doorleefd beeld te schetsen van uw leefomstandigheden in Afghanistan. U woonde helemaal alleen met uw vader, jullie spraken niet met elkaar, hij sprak niet tegen u, u stelde hem geen vragen, vanaf uw tiende levensjaar mocht u niet meer buiten komen, u had daarna een compleet geïsoleerd bestaan tot uw zestiende wanneer u Afghanistan verliet, u bleef steeds in huis, u hoefde niet te helpen om in jullie levensonderhoud te voorzien, u had geen weet over het bestaan van eventuele andere familieleden, u hoorde uw vader nooit met anderen praten en jullie kregen thuis nooit bezoek. Het hoeft weinig betoog wanneer gesteld wordt dat deze door u geschilderde gang van zaken allesbehalve overtuigend overkomt (CGVS 2, p.5, p.6, p.13). Temeer dat u, die zichzelf analfabeet verklaarde (CGVS 1, p.11, CGVS 2, p.3), die nooit onderwijs genoot en die na zijn tiende in Afghanistan nooit meer buitenkwam (behalve de dag van het incident met de taliban en de dag dat u wegluchtte), er dan vreemd genoeg wel in slaagde op bepaalde vlakken gedetailleerde gegevens te verschaffen over uw herkomstregio. Dit wekt sterk de indruk dat u, wat uw beweerde regio van herkomst betreft, een ingestudeerd verhaal vertelt, vooral wanneer vastgesteld wordt dat u niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan. Daarnaast is uw relaas ook nog doorspekt met tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties. Hierna volgt de uitvoerige motivering waaruit blijkt dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw asielmotieven.

Vooreerst slaagde u er niet in uw persoonlijke vrees voor de taliban aannemelijk te maken. U stelde op de leeftijd van tien jaar door uw vader gevraagd te zijn geweest van dan af aan thuis te blijven en niet meer vrijuit naar buiten te gaan. U stond onder toezicht en was niet langer vrij te gaan en staan waar u wilde, maar moest integendeel elke dag binnenblijven (CGVS 1, p. 3, 12; CGVS 2, p. 4).

Toen u echter op 14-jarige leeftijd eens een aantal jongens buiten hoorde spelen kon u zichzelf niet langer bedwingen en ging u toch naar buiten (CGVS 1, p. 3, 12; CGVS 2, p. 4). Op dat moment werd u aangesproken door een aantal taliban (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 4). Bij dit incident rijzen heel wat vragen. Ten eerste benadrukte u herhaaldelijk tijdens uw twee interviews op het CGVS dat uw vader een erg boos man was waar u heel wat schrik voor had en die u regelmatig fysiek mishandelde (CGVS 1, p. 3, 5, 6, 8, 9-10, 11; CGVS 2, p. 5, 6). In dat opzicht is het zeer opmerkelijk dat u het aangedurfd zou hebben tegen zijn wil in te gaan én dat op een dag dat hij niet thuis was en u niet wist waar hij naartoe was (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 4, 5). Het was een vrijdag en uw vader was niet gaan werken (CGVS 1, p. 3, 12). Zo creëerde u een groot risico om toch betrapt te worden door uw vader. Toen u hiermee geconfronteerd werd stelde u voor dit incident reeds geslagen te zijn geweest door uw vader, maar nooit zo erg als erna en dat u dacht dat hij die dag boodschappen was gaan doen (CGVS 1, p. 12). Dit doet echter niets af van het risico dat op dat moment voor u bestond. Ook het feit dat uw vader dan plots uit het niets opdook, net op het moment dat u door de taliban werd aangesproken (CGVS 1, p. 3, 13; CGVS 2, p. 4), doet bevreemdend en al te toevallig aan. U bevond zich immers niet voor uw huis maar ergens in het dorp dichtbij de moskee (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 4), waardoor de vraag hoe uw vader wist waar u was en wat er net op dat moment aan het gebeuren was zich opdringt. Het lijkt allemaal wel erg toevallig. U kon dit zelf niet verklaren (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 5), net zomin u wist wie de desbetreffende taliban waren, dan wel waarom zij u op dat moment aanspraken en viseerden terwijl de andere jongens bij u ook Hazara waren (CGVS 1, p. 12-13; CGVS 2, p. 5). U verwees naar de mogelijkheid dat ze u niet kenden en dat ze wilden weten wie u was (CGVS 1, p. 13), maar dat strookt geenszins met waarom ze u direct daarna in elkaar sloegen (CGVS 1, p. 13). U maakte in dat verband bovendien een erg tegenstrijdige indruk. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u nog dat de taliban jongens uit de regio meenamen om hen te vervoegen én dat ze dat ook van u geëist hadden (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u bij het CGVS zei dat ze daar niet in geïnteresseerd waren en u zelf dus nooit om die reden door hen benaderd werd (CGVS 1, p. 12). U zou wel meegenomen worden opdat ze u zouden kunnen vermoorden omwille van uw Hazara-etniciteit (CGVS 1, p. 12), maar dan dringt de vraag zich op waarom ze u – en de andere Hazara die erbij stonden – op dat moment terug lieten gaan (CGVS 1, p. 13). Uzelf stelde dat het door de smeebede van uw vader was (CGVS 1, p. 13), maar als de taliban Hazara daadwerkelijk naar het leven zouden gestaan hebben zoals u beweerde mag aangenomen worden dat dit niet veel uitgemaakt zou hebben. U stelde namelijk dat de taliban Hazara's beschouwen als ongelovigen, dat hun levens geen waarde hebben in de ogen van de taliban en dat ze door Hazara's uit te moorden hopen naar de hemel te gaan (CGVS 1, p. 12). Daarnaast, toen u gevraagd werd wat de taliban aan uw vader vroegen, verklaarde u het niet begrepen te hebben omdat u geen Pashtu spreekt (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede interview op het CGVS herhaalde u dit (CGVS 2, p. 4), maar eerder, bij uw aankomst in België verklaarde u wél een beetje Pashtu te kunnen spreken (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 1). Ook aan het feit dat u dus niets begrepen zou hebben van wat de taliban tegen uw vader zeiden, en dus van wat ze van u wilden, kan geen geloof gehecht worden. Het houdt overigens evenmin steek dat de taliban u in het Dari zouden aanspreken en uw vader in het Pashtu. Los van het feit dat het CGVS geen geloof hecht aan het incident, dient er tevens op gewezen te worden dat dit incident zou plaatsgevonden hebben toen u veertien jaar was, i.e. twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 3). Niettegenstaande het feit dat u tijdens uw interview bij DVZ aangaf dat de taliban daarna eisten dat u hen zou vervoegen (Vragenlijst CGVS, vraag 5), stelde u bij het CGVS dat u zelf nooit om die reden door hen benaderd werd (CGVS 1, p. 12) en dat u na dat incident niets meer van de taliban heeft gehoord (CGVS 1, p. 14). Wat er ook van zij, het mag duidelijk zijn dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan nog door de taliban lastig gevallen zou worden omwille van wat, volgens uw verklaringen, ondertussen vier jaar geleden gebeurd zou zijn.

U kon ook niet overtuigen met uw vrees omwille van uw etniciteit. Zoals vermeld stelde u dat de taliban Hazara's niet als moslims beschouwen, zelfs niet als mensen, en dat ze erop uit zijn ze uit te moorden om naar de hemel te gaan (CGVS 1, p. 3, 11-12). Hierbij dient eerst nogmaals benadrukt te worden dat u, zoals vermeld, tegenstrijdig was betreffende de precieze reden waarom u de taliban vreesde. In het begin van uw asielprocedure gaf u nog aan ervoor te vrezen door hen gerekruteerd te worden. Later, tijdens uw interview op het CGVS corrigeerde u zichzelf en stelde u nooit benaderd geweest te zijn door de taliban om hen te vervoegen, maar ervoor te vrezen vermoord te worden omwille van het feit dat u Hazara bent (CGVS 1, p. 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) kan echter vastgesteld worden dat er weinig of geen redenen zijn om aan te nemen dat Hazara's in het algemeen vervolgd worden in Afghanistan louter en alleen op basis van hun etniciteit en/of religie. Wat betreft de verschillende ontvoeringen die zich hebben voorgedaan sinds februari 2015 in verschillende provincies in Afghanistan zoals Ghazni, Farah, Daikundi, Balkh en Zabul bleek de berichtgeving hierover naargelang de gebruikte informatiebron erg uiteenlopend te zijn.

Zo was het bijvoorbeeld niet steeds duidelijk of alle gijzelaars wel degelijk Hazara waren en of het effectief de taliban waren die verantwoordelijk waren voor de ontvoering. Bovendien speelden er telkens tal van andere factoren een rol bij deze ontvoeringen. Zo waren de gijzelaars vaak soldaten of personen die voor de overheid werkten, welgestelde handelaars die ontvoerd werden enkel en alleen voor het losgeld of personen die louter uitgekozen werden als ruilmiddel om opgesloten talibanleden vrij te krijgen, losstaand van het feit of ze al dan niet Hazara en/of sjiiet waren. Daarnaast is het in het algemeen niet ongewoon dat de taliban reizigers – van alle etniciteiten – tegenhouden om te fouilleren en ondervragen. Dit is de talibans manier om de burgerbevolking te intimideren en zodoende hun macht te projecteren. In districten en/ of provincies met een grote Hazara-gemeenschap is de kans bijgevolg groter dat Hazara's het slachtoffer worden van dergelijke incidenten, hoewel andere lokale gemeenschappen hier evenzeer door getroffen worden. Op basis van bovenstaande bevindingen kan dan ook besloten worden dat het niet aannemelijk is dat u enkel en alleen omwille van uw etniciteit en/of religie gevisieerd zou worden door de taliban. U, alsook uw advocaat, bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U biedt tevens geen zicht op uw profiel, achtergrond en herkomstregio. Voor iemand die verklaarde zich nooit buitenshuis te hebben bevonden en daardoor geen enkele vorm van onderwijs genoten te hebben (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 3) kon u bovendien wel erg gedetailleerd vertellen over uw herkomstregio. Zo praatte u over de bazaar in uw regio, waar heel wat taliban aanwezig zijn en “als je goed oplet” enkel maar oudere mensen rondlopen (CGVS 1, p. 3) of over de politiepost die meestal niet bemand is (CGVS 1, p. 3-4). U sprak over uw dorp en wist perfect te situeren waar de moskee, het ziekenhuis, de velden en de huizen,... waren en hoe die lagen ten opzichte van elkaar (CGVS 1, p. 4). U had het over de voedingswinkels in de bazaar, een bakker en de vier restaurants, waarvan er maar twee actief waren en een historisch monument van eeuwen geleden waarbinnen men via een trap tot aan het dak kon klimmen (CGVS 1, p. 6). U wist te vertellen dat rond de kliniek een stenen omheining staat, dat de ramen en deuren ervan wit waren en dat er twee ingangen waren, waarbij aan één ervan een bewaker stond (CGVS 1, p. 6). Dat de moskee wit geschilderd was, maar dat de verf afgebladderd was omwille van regen en sneeuw én dat op de waterpomp aan de overkant van de kliniek een bordje hing waarop ‘Zweeds Comité’ geschreven stond. U slaagde er zelfs in, niettegenstaande u stelde nooit buiten uw eigen dorp te zijn geweest (CGVS 1, p. 6), omliggende dorpen en provincies te benoemen én die met naam en toenaam neer te schrijven op een kaart die u tekende tijdens uw gehoor (CGVS, p. 4, 6; kaart aan gehoorverslag geniet). Tegelijk benadrukte u analfabeet te zijn en dus niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS 1, p. 5-6). Het hoeft niet veel betoog dat dit alles geen steek houdt, waardoor u de vraag gesteld werd waar u al deze informatie vandaan had. U zei dat uw vader u af en toe iets vertelde over uw regio (hetgeen al in tegenspraak is met uw verklaringen dat hij nooit met u sprak) en dat u zelf veel wist door er gepasseerd te zijn de dag dat u uw land ontvluchtte (CGVS 1, p. 4-5). Het CGVS kan hier hoegenaamd niet in meegaan, het is niet plausibel dat u door deze ene dag zó gedetailleerd uw regio zou kunnen beschrijven. Er kan verwacht worden dat u wat informatie over de omliggende dorpen zou kennen, over wie daar allemaal woonde, waar mensen zich mee bezighouden,... Dat u zo geïnformeerd zou geraken over kleuren van gebouwen, opschriften, afgebladderde verf, geopende en niet-geopende restaurants,... en dit alles op een dergelijke vlotte en gedetailleerde wijze zou kunnen overbrengen als u deed tijdens uw gehoor is echter niet geloofwaardig. Daarbij komt nog dat u over bepaalde andere zaken dan weer totaal geen informatie kon geven. Zo had u totaal geen zicht op de Afghaanse kalender (CGVS 1, p. 5-6), wist u niet welke etnische groepering zich in de meerderheid bevond in uw dorp (CGVS 1, p. 7), wat zoal gecultiveerd werd op de velden (CGVS 1, p. 7) of waar uw regio om bekend staat (CGVS 1, p. 16), of zich in de laatste jaren natuurrampen hadden voorgedaan in uw regio (CGVS 1, p. 16),... niettegenstaande minstens een aantal van deze zaken toch tot uw directe leefwereld gerekend kunnen worden. Vaak hield u zich dan schuil achter uw opsluiting, dan wel vermeend analfabetisme, maar ook met betrekking tot dit laatste rijzen vraagtekens. Na de pauze van uw eerste interview op het CGVS zei u plots spontaan dat u het tekenen van die kaart had ingeoefend met een vriend van u in België (CGVS 1, p. 9) om tijdens uw tweede interview te stellen dat uw kamergenoten in het opvangcentrum u een beetje hebben leren lezen en schrijven (CGVS 2, p. 3). Over hoe dat precies in zijn werk gegaan is kon u echter niet veel vertellen. U kwam niet verder dan dat u startte bij het alfabet en dat u zo leerde letters samen zetten en over welke klanken dat gaf (CGVS 2, p. 3). U kon niet verklaren hoe u leerde schrijven. Integendeel, u stelde eerst dat u enkel kan lezen (CGVS 2, p. 3). Pas daarna zei u, toen u nog eens expliciet gevraagd werd of u ook kon schrijven, dat u enkel uw naam kan en de naam van uw dorp. Toen u daarna gevraagd werd hoelang u erover heeft gedaan om dat plan te leren tekenen stelde u ongeveer een week tot anderhalve week (CGVS 2, p. 4). Voor iemand die eerder verklaarde nooit enige vorm van onderwijs te hebben genoten, recentelijk slechts een heel klein beetje heeft leren lezen en enkel zijn eigen naam te kunnen schrijven is dit niet plausibel.

Het tekenen van een kaart, het erop situeren van verschillende dorpen in de juiste richting en het erop neerschrijven van de dorpen vergt vaardigheden die een pak complexer zijn dan diegene die u verklaarde te bezitten. U kon ook geen duidelijk antwoord formuleren op de vraag hoe u dat concreet had geleerd. Integendeel, u ontweek de vraag door te stellen dat u wist waar alles lag en dat u enkel niet wist hoe u de namen van de dorpen moest schrijven (CGVS 2, p. 4). Tijdens uw beide interviews viel bovendien op dat u op een bijzonder vlotte manier een pen vasthield en schreef, bijvoorbeeld tijdens het tekenen van uw kaart maar ook toen u uw handtekening plaatste om uw adres te bevestigen. **Het CGVS kan dan ook geen enkel geloof hechten aan uw verklaring als zou u analfabeet zijn en concludeert dat u geen zicht bood op uw profiel en achtergrond.**

Teneinde u de kans te geven de vastgestelde ongerijmdheden uit te klaren werd een tweede interview op het CGVS georganiseerd. U werd er gezegd dat het bevreemdend is dat u zoveel over uw regio wist te vertellen terwijl u altijd opgesloten zat, waarop u aanvankelijk vasthield aan uw eerdere verklaringen. U zei die informatie enerzijds via uw vader verkregen te hebben (waar u voordien altijd volhield dat uw vader nooit met u sprak) en anderzijds veel opgepikt te hebben de dag toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS 2, p. 9). Vervolgens werd u nogmaals geconfronteerd met het onwaarschijnlijke van uw verklaringen, waarop u toevoegde vrij te zijn geweest tot de leeftijd van tien jaar en dat jongens van tien jaar slim zijn. Ze herinneren zich de namen van plaatsen (CGVS 2, p. 9). Dit kan echter geen afdoende verklaring zijn. Het is zeer onwaarschijnlijk dat u zich nog zoveel zou herinneren van toen u de leeftijd van tien jaar had, temeer gezien u dit tijdens uw eerste interview op het CGVS zelf aanhaalde om te verantwoorden waarom u niet wist wat er in uw dorp gecultiveerd werd enerzijds (CGVS 1, p. 7) en waarom u niets kon vertellen over het moment dat uw broer het huis uit gezet werd anderzijds (CGVS 1, p. 9).

Hetzelfde geldt voor uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader en uw relatie met uw oom. Ook deze worden ongeloofwaardig geacht. U stelde dat op een avond uw vader maar niet thuiskwam, waarop uw oom – van wiens bestaan u niet op de hoogte was – net die dag aan uw deur kwam kloppen en u vroeg waar hij was. U zei dat u bezorgd was, waarop uw oom hem ging zoeken en een paar uur later uw vaders lijk thuisbracht. Uw vader had heel wat blauwe plekken en werd beschoten. (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 7) Opmerkelijk in deze context is dat u totaal niet lijkt te weten wat uw vader is overkomen. Meer nog, doorheen uw asielprocedure wijzigde u meermaals uw verklaringen erover. Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat uw vader vermoord werd door de taliban omdat u beiden niet wilde dat u bij de taliban zou gaan (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste interview op het CGVS zei u dat uw vader vermoord werd door de taliban omwille van zijn Hazara-etniciteit (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede interview ontweek u de vraag door te herhalen hoe uw vader door uw oom werd thuisgebracht en door te stellen dat u er niets over gevraagd had (CGVS 2, p. 6-7). Het feit dat uw oom uw vaders lijk thuisbracht impliceert dat hij minstens moet geweten hebben waar uw vader vermoord werd, in welke staat hij achtergelaten werd,... Toch wist u hier niets over en herhaalde u telkens uw oom niets te hebben durven vragen (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 7-8). Dit houdt geen steek. U verklaarde erg aangeslagen te zijn geweest door de dood van uw vader (CGVS 1, p. 3, 14; CGVS 2, p. 7). In dat opzicht is het logisch dat u zou willen geweten hebben onder welke omstandigheden hij stierf. Tijdens een dergelijke, ingrijpende gebeurtenis in uw leven zou u toch minstens één keer geprobeerd moeten hebben er iets over te weten te komen. Het feit dat uw oom ook zwaar aangeslagen was op dat moment kan geen verschoningsgrond zijn gezien u daarna nog een week samen geweest bent (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 7). Toch bleef u herhaaldelijk vasthouden aan uw versie van de feiten waarin u uw oom niets kon vragen en u aldus geen enkele informatie heeft betreffende de dood van uw vader (CGVS 2, p. 7-8). In hetzelfde opzicht is het ook enorm merkwaardig dat uw oom nèt op de avond van de dood van uw vader aan uw deur kwam kloppen om te vragen waar uw vader was (CGVS 1, p. 3, 14) en dat u ook dat niet kon verklaren (CGVS 1, p. 14). Temeer omdat u stelde dat uw vader u ooit wel eens verteld had dat u een oom had, maar dat u er verder niets van wist (CGVS 1, p. 9). Voor de dood van uw vader had u er nog nooit contact mee gehad (CGVS 1, p. 10-11; CGVS 2, p. 7) en in al de tijd dat u in uw huis woonde heeft u er nooit iemand naartoe weten komen, dan wel uw vader met iemand zien spreken of rondhangen (CGVS 2, p. 6). U heeft ook een sterk vermoeden dat uw vader geen contact had met uw oom (CGVS 2, p. 7). Dit lijkt het CGVS dan ook opnieuw te toevallig om aannemelijk te zijn, maar ook hier kon u geen verklaring geven. U stelde meermaals uw oom niet gevraagd te hebben naar de reden dat hij daar plots verscheen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 7). Het mag toch wel verbazing wekken dat er plots uit het niets een oom die u nooit zag opduikt en dat u daar niks over vraagt. U gaf tijdens uw eerste interview op het CGVS aan dat het niet gepast was dit te vragen gezien uw vader net gestorven was (CGVS 1, p. 14), het is echter niet plausibel dat u, zoals vermeld, ook in de week daarna geen enkele poging zou ondernomen hebben uw oom daar iets over te vragen. Zeker gezien u tijdens uw tweede interview op het CGVS stelde ook verrast te zijn geweest toen hij naar uw huis kwam (CGVS 2, p. 7).

Toen u vlak daarna gevraagd werd of u dan werkelijk nooit iets gevraagd had daarover ontkende u tot twee maal toe dat u dat gezegd had (CGVS 2, p. 7), hetgeen uw geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede kwam. U was ook tegenstrijdig over het tijdstip waarop uw vader vermoord werd. Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat dit vier maanden voor het begin van 2016 gebeurde (Verklaring DVZ, vraag 15A, p. 7), hetgeen niet strookt met uw latere verklaringen. In uw vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen, d.d. 21 april 2017, stelde u dat hij overleed in januari/februari 2016 en tijdens uw interviews op het CGVS gaf u aan dat het een week voor uw vertrek uit Afghanistan was. Gerekend dat u aankwam in België op 13 april 2016 en ongeveer één à anderhalve maand onderweg was (Verklaring DVZ, vraag 32, p. 10) moet dat ongeveer eind februari 2016 geweest zijn.

Uw telkens fundamenteel incoherente verklaringen doorheen uw asielprocedure, de weinig aannemelijke door u geschilderde gang van zaken, de onredelijke onwetendheid waarin u zich hult terwijl blijkt dat u meer geschoold bent dan u zich voordoet, maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas, u slaagde er aldus niet in uw vaders dood, dan wel de omstandigheden waarin dit gebeurd zou zijn aannemelijk te maken, noch bood u zicht op uw regio van herkomst. Wanneer u om verduidelijking gevraagd werd verschuilde u zich achter uw vermeend analfabetisme, dan wel achter het feit dat u in de onmogelijkheid was om vragen te stellen. Zo zei u ook een week na de dood van uw vader door uw oom het land uitgestuurd te zijn geweest, nadat u eerst een week getreiterd werd door diens vrouw (CGVS 1, p. 3, 14-15; CGVS 2, p. 7). U werd, toen uw oom overdag uit werken was, uitgescholden door haar, aan de haren getrokken, geslagen,... (CGVS 1, p. 14-15). Maar ook hierover wist u niets meer te vertellen. U had geen idee waarom u weggestuurd werd, waar u naartoe zou gaan, voor hoelang,... en wist niet waarom de vrouw van uw oom u zo lastig viel (CGVS 2, p. 7-8). Dat u deze laatste niet gevraagd zou hebben waarom ze u zo behandelde, is alweer onaannemelijk. Dat u, toen u verteld werd dat u diende te vertrekken, geen enkele poging zou ondernomen hebben om te weten te komen waarom u het land uitgestuurd werd, laat staan over wat er met u zou gebeuren is al helemaal niet geloofwaardig. U stelde gezegd te zijn geweest dat u zich moest klaarmaken, dat u vervolgens niks zei en dat u dan de volgende ochtend vertrokken bent (CGVS 2, p. 8). Daarnaast gaf u aan zelf veel vragen, maar niet de mogelijkheid gehad te hebben ze te stellen (CGVS 2, p. 8). Gezien u echter, zoals reeds benadrukt, een week lang samen heeft geleefd met uw oom kan dit niet aanvaard worden als afdoende antwoord. U stond op het punt uit uw huis gezet te worden zonder duidelijk perspectief over wat er zou gebeuren, waardoor het niet plausibel is dat u niet minstens die vraag gesteld zou hebben. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat het CGVS het niet geloofwaardig achtte dat u over zo weinig informatie beschikte betreffende de dood van uw vader, de situatie met uw oom, waarom u het land werd uitgestuurd,... en dat u nooit een poging ondernomen zou hebben om er iets over te weten te komen, hield u aanvankelijk vast aan uw verhaal (CGVS 2, p. 9). U haalde aan dat u geen vragen kon stellen gezien enerzijds uw slechte relatie met uw vader. Hij was steeds kwaad en vertelde u nooit iets. Anderzijds kon u niets vragen aan uw oom omdat u enkel met hem samen was tijdens het eten 's avonds en dat u slecht behandeld werd door zijn vrouw. Dit kan echter geen verklaring zijn voor de hiervoor besproken fundamentele vaag- en tegenstrijdigheden. Op geen enkel moment van uw interviews had u toen immers melding gemaakt van een moeilijke relatie met uw oom zelf, waardoor het nog steeds mogelijk moet geweest zijn om toch iets te weten te komen betreffende uw situatie. Daarna werd u – gezien uw jonge leeftijd - nogmaals de kans geboden om te vertellen hoe alles precies in elkaar zat en werd u uitgelegd dat het zeer belangrijk was de volledige waarheid te vertellen (CGVS 2, p. 10). Na een pauze, waarin u uw situatie kon bespreken met uw toenmalige voogd en advocaat, gaf u de indruk dat er een aantal essentiële elementen betreffende uw thuissituatie waren waarover u nog niets had kunnen zeggen (CGVS 2, p. 10). Uiteindelijk kwam u echter niet verder dan te herhalen dat u mishandeld werd door uw vader en de schuld kreeg voor de dood van uw moeder enerzijds en dat uw oom anderzijds naar uw huis was gekomen met het doel uw bezittingen over te nemen (CGVS 2, p. 10-11). U stelde nog niets over dat laatste te kunnen zeggen hebben omdat u er beschaamd over was (CGVS 2, p. 11-12). Het CGVS dient hier echter op te merken dat dit geen in die mate fundamenteel element betreft dat het een ander licht zou kunnen werpen op uw eerdere verklaringen en aldus een andere beoordeling noodzakelijk zou kunnen maken. Het feit dat uw oom uit opportunistische redenen naar uw huis zou zijn gekomen doet geen afbreuk aan het feit dat u nog steeds erg tegenstrijdig en vaag was over uw asielmotieven, zoals hiervoor al toegelicht. Bovendien is het erg opmerkelijk dat u dit element pas aanhaalde na ervoor reeds meermaals de kans gekregen te hebben de waarheid te vertellen én na een uitvoerig overleg met uw voogd en advocaat. U gaf de indruk dit wat uit de lucht gegrepen te hebben en slaagde er niet in uw geloofwaardigheid ermee te herstellen.

Tot slot gaf u aan niet meer naar Afghanistan terug te kunnen keren gezien u daar niet langer zou beschikken over een netwerk om u te ondersteunen (CGVS 1, p. 15). U verklaarde dat uw moeder stierf bij uw geboorte (CGVS 1, p. 3), dat uw enige broer toen u tien jaar was het huis uit werd gezet omwille van zijn drugsverslaving (CGVS 1, p. 3, 8-9; CGVS 2, p. 6), dat uw vader vlak voor uw

vertrek uit Afghanistan vermoord werd (CGVS 1, p. 3), dat u geen goede relatie heeft met uw oom van vaders zijde en diens gezin (CGVS 1, p. 9, 14-15) en dat u geen weet heeft van andere familieleden die u eventueel zou hebben (CGVS 1, p. 3, 10. Door het feit dat u manifest weigert een eerlijk zicht te bieden, ontstaat er een duidelijk vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen en moet gesteld worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat dit netwerk zich bevindt in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De combinatie van bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe u het vluchtelingenstatuut toe te kennen, noch de status van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. De print van de kaart van uw dorp toont louter aan waar uw dorp gelegen is en heeft zo geen verband met uw eigen persoon. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit, nationaliteit en herkomstregio, maar hierover dient opgemerkt te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van alle Afgaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afgaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Het feit dat u minderjarig was tijdens uw interviews (niet meer op dit moment) doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat asielzoekers, ook minderjarigen, de plicht hebben om van bij aanvang van de procedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, de verblijfplaatsen van uw familieleden, eerdere asielverzoeken, reisroutes en –documenten. Niettegenstaande u in het begin van uw interviews op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op deze medewerkingsplicht blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u er niet aan heeft voldaan.

Ondanks de verschillende kansen die u werden geboden om de waarheid te vertellen slaagde u er zo niet in uw geloofwaardigheid te herstellen. Integendeel, u gaf zeer sterk de indruk zich te willen verschuilen achter uw vermeend analfabetisme en opsluiting in uw huis om geen volledig zicht te moeten bieden op uw werkelijke familiale situatie, achtergrond en herkomst. U maakte het door uw ongeloofwaardige relaas onmogelijk voor het CGVS om in te schatten of uw vader dood dan wel levend is, welke band u precies had met uw vader, of u nog andere familieleden in Afghanistan heeft en bij uitbreiding of die zich dan al dan niet in een veilige regio in Afghanistan bevinden. Dit is echter cruciaal voor het onderzoeken van uw beschermingsnood. Het is evident dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van uw familieleden, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoeker conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van zijn voogd (stuk 3), een faxbericht (stuk 4) en een getuigenis van een vriend (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door zijn oom, de taliban en omwille van zijn etnische origine als sjiitische Hazara. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt zijn persoonlijke vrees voor de taliban aannemelijk te maken; (ii) hij evenmin zijn vrees omwille van zijn etnische origine *in concreto* aannemelijk maakt; (iii) hij de asielinstanties geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op zijn profiel, zijn achtergrond en zijn regio van herkomst; (iv) zijn verklaringen over de dood van zijn vader en de relatie met zijn oom niet geloofwaardig zijn; (v) hij niet aantoont dat hij in Afghanistan niet over een netwerk zou beschikken ingeval van terugkeer; (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (vii) zijn jeugdige leeftijd op zich evenmin volstaat om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker er niet in slaagt zijn persoonlijke vrees voor de taliban aannemelijk te maken:

***“Vooreerst slaagde u er niet in uw persoonlijke vrees voor de taliban aannemelijk te maken.*”**

U stelde op de leeftijd van tien jaar door uw vader gevraagd te zijn geweest van dan af aan thuis te blijven en niet meer vrijuit naar buiten te gaan. U stond onder toezicht en was niet langer vrij te gaan en staan waar u wilde, maar moest integendeel elke dag binnenblijven (CGVS 1, p. 3, 12; CGVS 2, p. 4). Toen u echter op 14-jarige leeftijd eens een aantal jongens buiten hoorde spelen kon u zichzelf niet langer bedwingen en ging u toch naar buiten (CGVS 1, p. 3, 12; CGVS 2, p. 4). Op dat moment werd u aangesproken door een aantal taliban (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 4). Bij dit incident rijzen heel wat vragen. Ten eerste benadrukte u herhaaldelijk tijdens uw twee interviews op het CGVS dat uw vader een erg boos man was waar u heel wat schrik voor had en die u regelmatig fysiek mishandelde (CGVS 1, p. 3, 5, 6, 8, 9-10, 11; CGVS 2, p. 5, 6). In dat opzicht is het zeer opmerkelijk dat u het aangedurfd zou hebben tegen zijn wil in te gaan én dat op een dag dat hij niet thuis was en u niet wist waar hij naartoe was (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 4, 5). Het was een vrijdag en uw vader was niet gaan werken (CGVS 1, p. 3, 12). Zo creëerde u een groot risico om toch betrapt te worden door uw vader. Toen u hiermee geconfronteerd werd stelde u voor dit incident reeds geslagen te zijn geweest door uw vader, maar nooit zo erg als erna en dat u dacht dat hij die dag boodschappen was gaan doen (CGVS 1, p. 12). Dit doet echter niets af van het risico dat op dat moment voor u bestond. Ook het feit dat uw vader dan plots uit het niets opdook, net op het moment dat u door de taliban werd aangesproken (CGVS 1, p. 3, 13; CGVS 2, p. 4), doet bevreemdend en al te toevallig aan. U bevond zich immers niet voor uw huis maar ergens in het dorp dichtbij de moskee (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 4), waardoor de vraag hoe uw vader wist waar u was en wat er net op dat moment aan het gebeuren was zich opdringt. Het lijkt allemaal wel erg toevallig. U kon dit zelf niet verklaren (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 5), net zomin u wist wie de desbetreffende taliban waren, dan wel waarom zij u op dat moment aanspraken en viseerden terwijl de andere jongens bij u ook Hazara waren (CGVS 1, p. 12-13; CGVS 2, p. 5). U verwees naar de mogelijkheid dat ze u niet kenden en dat ze wilden weten wie u was (CGVS 1, p. 13), maar dat strookt geenszins met waarom ze u direct daarna in elkaar sloegen (CGVS 1, p. 13). U maakte in dat verband bovendien een erg tegenstrijdige indruk. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u nog dat de taliban jongens uit de regio meenamen om hen te vervoegen én dat ze dat ook van u geëist hadden (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u bij het CGVS zei dat ze daar niet in geïnteresseerd waren en u zelf dus nooit om die reden door hen benaderd werd (CGVS 1, p. 12). U zou wel meegenomen worden opdat ze u zouden kunnen vermoorden omwille van uw Hazara-etniciteit (CGVS 1, p. 12), maar dan dringt de vraag zich op waarom ze u – en de andere Hazara die erbij stonden – op dat moment terug lieten gaan (CGVS 1, p. 13). Uzelf stelde dat het door de smeekbede van uw vader was (CGVS 1, p. 13), maar als de taliban Hazara daadwerkelijk naar het leven zouden gestaan hebben zoals u beweerde mag aangenomen worden dat dit niet veel uitgemaakt zou hebben. U stelde namelijk dat de taliban Hazara's beschouwen als ongelovigen, dat hun levens geen waarde hebben in de ogen van de taliban en dat ze door Hazara's uit te moorden hopen naar de hemel te gaan (CGVS 1, p. 12). Daarnaast, toen u gevraagd werd wat de taliban aan uw vader vroegen, verklaarde u het niet begrepen te hebben omdat u geen Pashtu spreekt (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede interview op het CGVS herhaalde u dit (CGVS 2, p. 4), maar eerder, bij uw aankomst in België verklaarde u wél een beetje Pashtu te kunnen spreken (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 1). Ook aan het feit dat u dus niets begrepen zou hebben van wat de taliban tegen uw vader zeiden, en dus van wat ze van u wilden, kan geen geloof gehecht worden. Het houdt overigens evenmin steek dat de taliban u in het Dari zouden aanspreken en uw vader in het Pashtu. Los van het feit dat het CGVS geen geloof hecht aan het incident, dient er tevens op gewezen te worden dat dit incident zou plaatsgevonden hebben toen u veertien jaar was, i.e. twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 3). Niettegenstaande het feit dat u tijdens uw interview bij DVZ aangaf dat de taliban daarna eisten dat u hen zou vervoegen (Vragenlijst CGVS, vraag 5), stelde u bij het CGVS dat u zelf nooit om die reden door hen benaderd werd (CGVS 1, p. 12) en dat u na dat incident niets meer van de taliban heeft gehoord (CGVS 1, p. 14). Wat er ook van zij, het mag duidelijk zijn dat het zeer onwaarschijnlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan nog door de taliban lastig gevallen zou worden omwille van wat, volgens uw verklaringen, ondertussen vier jaar geleden gebeurd zou zijn."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de verschillen tussen zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te maken hebben met een gebrekkige voorbereiding voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken door zijn eerste voogd, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker van bij de aanvang van zijn asielprocedure een waarheidsgetrouw vluchtrelaas uiteenzet aan de hand van gedetailleerde, coherente, geloofwaardige en doorleefde verklaringen en documenten. Dat verzoeker voorafgaand aan zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet door zijn eerste voogd zou zijn "voorbereid" doet aan deze redelijke verwachting geen afbreuk.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat wel degelijk rekening werd gehouden met de fax die betreffende verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gezonden (administratief dossier, stuk 17 en verzoekschrift, stuk 4). In deze fax wordt bovendien geen melding gemaakt van verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens het incident op straat op zijn veertiende door de taliban dreigde te worden gerekruteerd. Het attest van zijn tweede voogd (verzoekschrift, stuk 3) bevat geen elementen die aan het voorgaande afbreuk doen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich ook in onderhavig verzoekschrift tegensprekt met betrekking tot zijn voorgehouden persoonlijke vrees voor de taliban. Immers, eerst voert hij aan dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van zijn etnische origine als Hazara (en linkt hij zelfs de dood van zijn vader aan zijn vrees voor de taliban omwille van zijn etnische origine) (verzoekschrift, p. 5), terwijl hij verder in zijn verzoekschrift stelt dat hij tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk heeft aangehaald dat hij door de taliban werd gerekruteerd op straat in zijn dorp en dat dit wel degelijk één van de gronden van zijn vrees voor vervolging uitmaakt (verzoekschrift, p. 14). Als zodanig doen deze tegenstrijdigheden in het verzoekschrift met betrekking tot een kernelement van verzoekers vluchtrelaas, mede gelet op de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden dienaangaande, eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas. Naast de tegenstrijdige bewering dat hij op straat door de taliban werd aangesproken en door de tussenkomst van zijn vader hieraan kon ontsnappen beperkt verzoeker zich voorts slechts tot het verwijzen naar een rapport van EASO van september 2016 (verzoekschrift, p. 14-16). Dit rapport bevat louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker en volstaat dan ook niet teneinde de voorgehouden vrees voor rekrutering door de taliban in hoofde van verzoeker *in concreto* aannemelijk te maken. Waar verzoeker nog stelt dat dit rapport onrustwekkend is en vele vragen onbeantwoord laat betreffende verzoekers rekrutering en dat de commissaris-generaal onvoldoende vragen heeft gesteld over dit onderwerp, laat hij opnieuw na *in concreto* te duiden op welke wijze de taliban hem dan wel zouden hebben willen rekruteren, hetgeen eens te meer klemt daar hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog uitdrukkelijk verklaarde dat de taliban geen interesse hadden in de rekrutering van verzoeker maar hem wilden vermoorden omwille van zijn etnische origine als Hazara (gehoorverslag CGVS 29 juni 2017 (hierna: gehoor I), p. 12). Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het voorgehouden incident met de taliban plaatsvond toen verzoeker 14 jaar oud was en dat hij nadien nooit meer iets van de taliban heeft gehoord (gehoor I, p. 14).

Wat betreft zijn talenkennis, voert verzoeker aan dat hij geen Pashtou spreekt en dat de commissaris-generaal zich enkel baseert op één schriftelijke verklaring die bij het begin van zijn asielprocedure werd opgesteld. Dit verweer doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat in de fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" wel degelijk wordt vermeld dat verzoeker een "*beetje Pashtou*" spreekt (administratief dossier, stuk 33). Bovendien laat verzoeker nog steeds na uiteen te zetten waarom de taliban hem in het Dari zouden aanspreken, terwijl zij zijn vader in het Pashtou zouden aanspreken. Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan dit door elkaar gebruiken van de twee Afghaanse landstalen tijdens dit incident met de taliban, *quod non*, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker bij zijn vader zou informeren wat de taliban met zijn vader bespraken, temeer gelet op de beweerde verregaande impact van dit incident op verzoekers verdere leven – verzoeker zou immers niet meer buiten zijn huis zijn gekomen tot aan zijn vertrek uit Afghanistan.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker evenmin zijn vrees omwille van zijn etnische origine *in concreto* aannemelijk maakt:

"U kon ook niet overtuigen met uw vrees omwille van uw etniciteit. Zoals vermeld stelde u dat de taliban Hazara's niet als moslims beschouwen, zelfs niet als mensen, en dat ze erop uit zijn ze uit te moorden om naar de hemel te gaan (CGVS 1, p. 3, 11-12). Hierbij dient eerst nogmaals benadrukt te worden dat u, zoals vermeld, tegenstrijdig was betreffende de precieze reden waarom u de taliban vreesde. In het begin van uw asielprocedure gaf u nog aan ervoor te vrezen door hen gerekruteerd te worden. Later, tijdens uw interview op het CGVS corrigeerde u zichzelf en stelde u nooit benaderd geweest te zijn door de taliban om hen te vervoegen, maar ervoor te vrezen vermoord te worden omwille van het feit dat u Hazara bent (CGVS 1, p. 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) kan echter vastgesteld worden dat er weinig of geen redenen zijn om aan te nemen dat Hazara's in het algemeen vervolgd worden in Afghanistan louter en alleen op basis van hun etniciteit en/of religie.

Wat betreft de verschillende ontvoeringen die zich hebben voorgedaan sinds februari 2015 in verschillende provincies in Afghanistan zoals Ghazni, Farah, Daikundi, Balkh en Zabul bleek de berichtgeving hierover naargelang de gebruikte informatiebron erg uiteenlopend te zijn. Zo was het bijvoorbeeld niet steeds duidelijk of alle gijzelaars wel degelijk Hazara waren en of het effectief de taliban waren die verantwoordelijk waren voor de ontvoering. Bovendien speelden er telkens tal van andere factoren een rol bij deze ontvoeringen. Zo waren de gijzelaars vaak soldaten of personen die voor de overheid werkten, welgestelde handelaars die ontvoerd werden enkel en alleen voor het losgeld of personen die louter uitgekozen werden als ruilmiddel om opgesloten talibanleden vrij te krijgen, losstaand van het feit of ze al dan niet Hazara en/of sjiïet waren. Daarnaast is het in het algemeen niet ongewoon dat de taliban reizigers – van alle etniciteiten – tegenhouden om te fouilleren en ondervragen. Dit is de talibans manier om de burgerbevolking te intimideren en zodoende hun macht te projecteren. In districten en/of provincies met een grote Hazara-gemeenschap is de kans bijgevolg groter dat Hazara's het slachtoffer worden van dergelijke incidenten, hoewel andere lokale gemeenschappen hier evenzeer door getroffen worden. Op basis van bovenstaande bevindingen kan dan ook besloten worden dat het niet aannemelijk is dat u enkel en alleen omwille van uw etniciteit en/of religie gevisieerd zou worden door de taliban. U, alsook uw advocaat, bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In zijn verzoekschrift citeert verzoeker dienaangaande uit een aantal (internet)rapporten en verwijst hij naar enkele persartikelen en een uitspraak van een Australische rechtbank. Hij meent dat sjiïeten en Hazara's in Afghanistan het slachtoffer zijn van een systematische discriminatie en dat het louter behoren tot deze groepen kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde informatie met betrekking tot de situatie van Hazara's en sjiïeten in Afghanistan in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal dienaangaande bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Hoewel er inderdaad sprake kan zijn van een discriminerende bejegening, blijkt uit het geheel van de beschikbare informatie dat er in Afghanistan geen sprake is van een systematische discriminatie en/of van systematische vervolging van Hazara's en sjiïeten in Afghanistan. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat het louter behoren tot de etnische groep van de Hazara's of het louter aanhangen van het sjiïtische geloof op zich een gegronde vrees voor vervolging zou uitmaken. Een beoordeling *in concreto* is dan ook noodzakelijk. Zulks wordt ook bevestigd in de meest recente richtlijnen van UNHCR ("*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*") van 30 augustus 2018, p. 65 en 96: "*depending on the individual circumstances of the case*"). Uit het voorgaande is echter reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden vrees voor de taliban omwille van zijn etnische origine als Hazara *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de asielinstanties geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op zijn profiel, zijn achtergrond en zijn regio van herkomst:

"U biedt tevens geen zicht op uw profiel, achtergrond en herkomstregio. Voor iemand die verklaarde zich nooit buitenshuis te hebben bevonden en daardoor geen enkele vorm van onderwijs genoten te hebben (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 3) kon u bovendien wel erg gedetailleerd vertellen over uw herkomstregio. Zo praatte u over de bazaar in uw regio, waar heel wat taliban aanwezig zijn en "als je goed oplet" enkel maar oudere mensen rondlopen (CGVS 1, p. 3) of over de politiepost die meestal niet bemand is (CGVS 1, p. 3-4). U sprak over uw dorp en wist perfect te situeren waar de moskee, het ziekenhuis, de velden en de huizen,... waren en hoe die lagen ten opzichte van elkaar (CGVS 1, p. 4). U had het over de voedingswinkels in de bazaar, een bakker en de vier restaurants, waarvan er maar twee actief waren en een historisch monument van eeuwen geleden waarbinnen men via een trap tot aan het dak kon klimmen (CGVS 1, p. 6). U wist te vertellen dat rond de kliniek een stenen omheining staat, dat de ramen en deuren ervan wit waren en dat er twee ingangen waren, waarbij aan één ervan een bewaker stond (CGVS 1, p. 6). Dat de moskee wit geschilderd was, maar dat de verf afgebladderd was omwille van regen en sneeuw én dat op de waterpomp aan de overkant van de kliniek een bordje hing waarop 'Zweeds Comité' geschreven stond. U slaagde er zelfs in, niettegenstaande u stelde nooit buiten uw eigen dorp te zijn geweest (CGVS 1, p. 6), omliggende dorpen en provincies te benoemen én die met naam en toenaam neer te schrijven op een kaart die u tekende tijdens uw gehoor (CGVS, p. 4, 6; kaart aan gehoorverslag geniet). Tegelijk benadrukte u analfabeet te zijn en dus niet te kunnen lezen en schrijven (CGVS 1, p. 5-6). Het hoeft niet veel betoog dat dit alles geen steek houdt, waardoor u de vraag gesteld werd waar u al deze informatie vandaan had. U zei dat uw vader u af en toe iets vertelde over uw regio (hetgeen al in tegenspraak is met uw verklaringen dat hij nooit met u sprak) en dat u zelf veel wist door er gepasseerd te zijn de dag dat u uw land ontvluchtte (CGVS 1, p. 4-5). Het CGVS kan hier hoegenaamd niet in meegaan, het is niet plausibel dat u door deze ene dag zó gedetailleerd uw regio zou kunnen beschrijven.

Er kan verwacht worden dat u wat informatie over de omliggende dorpen zou kennen, over wie daar allemaal woonde, waar mensen zich mee bezighouden,... Dat u zo geïnformeerd zou geraken over kleuren van gebouwen, opschriften, afgebladderde verf, geopende en niet-geopende restaurants,... en dit alles op een dergelijke vlotte en gedetailleerde wijze zou kunnen overbrengen als u deed tijdens uw gehoor is echter niet geloofwaardig. Daarbij komt nog dat u over bepaalde andere zaken dan weer totaal geen informatie kon geven. Zo had u totaal geen zicht op de Afghaanse kalender (CGVS 1, p. 5-6), wist u niet welke etnische groepering zich in de meerderheid bevond in uw dorp (CGVS 1, p. 7), wat zoal gecultiveerd werd op de velden (CGVS 1, p. 7) of waar uw regio om bekend staat (CGVS 1, p. 16), of zich in de laatste jaren natuurrampen hadden voorgedaan in uw regio (CGVS 1, p. 16),... niettegenstaande minstens een aantal van deze zaken toch tot uw directe leefwereld gerekend kunnen worden. Vaak hield u zich dan schuil achter uw opsluiting, dan wel vermeend analfabetisme, maar ook met betrekking tot dit laatste rijzen vraagtekens. Na de pauze van uw eerste interview op het CGVS zei u plots spontaan dat u het tekenen van die kaart had ingeoeffend met een vriend van u in België (CGVS 1, p. 9) om tijdens uw tweede interview te stellen dat uw kamergenoten in het opvangcentrum u een beetje hebben leren lezen en schrijven (CGVS 2, p. 3). Over hoe dat precies in zijn werk gegaan is kon u echter niet veel vertellen. U kwam niet verder dan dat u startte bij het alfabet en dat u zo leerde letters samen zetten en over welke klanken dat gaf (CGVS 2, p. 3). U kon niet verklaren hoe u leerde schrijven. Integendeel, u stelde eerst dat u enkel kan lezen (CGVS 2, p. 3). Pas daarna zei u, toen u nog eens expliciet gevraagd werd of u ook kon schrijven, dat u enkel uw naam kan en de naam van uw dorp. Toen u daarna gevraagd werd hoelang u erover heeft gedaan om dat plan te leren tekenen stelde u ongeveer een week tot anderhalve week (CGVS 2, p. 4). Voor iemand die eerder verklaarde nooit enige vorm van onderwijs te hebben genoten, recentelijk slechts een heel klein beetje heeft leren lezen en enkel zijn eigen naam te kunnen schrijven is dit niet plausibel. Het tekenen van een kaart, het erop situeren van verschillende dorpen in de juiste richting en het erop neerschrijven van de dorpen vergt vaardigheden die een pak complexer zijn dan diegene die u verklaarde te bezitten. U kon ook geen duidelijk antwoord formuleren op de vraag hoe u dat concreet had geleerd. Integendeel, u ontweek de vraag door te stellen dat u wist waar alles lag en dat u enkel niet wist hoe u de namen van de dorpen moest schrijven (CGVS 2, p. 4). Tijdens uw beide interviews viel bovendien op dat u op een bijzonder vlotte manier een pen vasthield en schreef, bijvoorbeeld tijdens het tekenen van uw kaart maar ook toen u uw handtekening plaatste om uw adres te bevestigen. **Het CGVS kan dan ook geen enkel geloof hechten aan uw verklaring als zou u analfabeet zijn en concludeert dat u geen zicht bood op uw profiel en achtergrond.**

Teneinde u de kans te geven de vastgestelde ongerijmdheden uit te klaren werd een tweede interview op het CGVS georganiseerd. U werd er gezegd dat het bevreemdend is dat u zoveel over uw regio wist te vertellen terwijl u altijd opgesloten zat, waarop u aanvankelijk vasthield aan uw eerdere verklaringen. U zei die informatie enerzijds via uw vader verkregen te hebben (waar u voordien altijd volhield dat uw vader nooit met u sprak) en anderzijds veel opgepikt te hebben de dag toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS 2, p. 9). Vervolgens werd u nogmaals geconfronteerd met het onwaarschijnlijke van uw verklaringen, waarop u toevoegde vrij te zijn geweest tot de leeftijd van tien jaar en dat jongens van tien jaar slim zijn. Ze herinneren zich de namen van plaatsen (CGVS 2, p. 9). Dit kan echter geen afdoende verklaring zijn. Het is zeer onwaarschijnlijk dat u zich nog zoveel zou herinneren van toen u de leeftijd van tien jaar had, temeer gezien u dit tijdens uw eerste interview op het CGVS zelf aanhaalde om te verantwoorden waarom u niet wist wat er in uw dorp gecultiveerd werd enerzijds (CGVS 1, p. 7) en waarom u niets kon vertellen over het moment dat uw broer het huis uit gezet werd anderzijds (CGVS 1, p. 9)."

De Raad stelt vast dat verzoeker enerzijds stelt dat hij sinds zijn tiende door zijn vader, met wie hij een slechte relatie had, binnenshuis werd gehouden, dat zijn vader nooit met hem sprak en dat hij in Afghanistan nooit enige opleiding genoot en steeds analfabeet was gebleven. Anderzijds blijkt verzoeker wel gedetailleerde verklaringen te kunnen afleggen betreffende zijn regio van herkomst, is hij in staat om tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf een kaart te tekenen en zijn dorp en de omliggende dorpen erop aan te duiden en neer te schrijven, terwijl hij gelijktijdig een aantal basiszaken over zijn regio van herkomst niet kan uiteenzetten en hij de Afghaanse kalender niet kan hanteren. Deze vaststellingen zijn onderling geenszins verzoenbaar. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij tot zijn tiende "vrij" was, dat hij voorbereid was op de vragen over zijn regio van herkomst, dat hij de omliggende dorpen passeerde tijdens zijn reis naar België en dat hij het tekenen van een kaart oefende met een vriend. Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dermate gedetailleerde kenmerken als bijvoorbeeld het afbladderende van verf of het open of niet open zijn van restaurants kan aangeven louter omdat hij tot zijn tien jaar wél zou hebben mogen

buitenkomen, dan wel louter omdat hij deze zaken zou hebben gezien toen hij zijn land van herkomst verliet richting België. Dat een ongeschoolde, analfabete persoon die gedurende meerdere jaren zo goed als nooit buitenshuis kwam, een dermate gedetailleerd beeld kan scheppen van zijn dorp louter omdat hij tot zijn tien jaar wel buitenshuis kwam en omdat hij hierlangs passeerde op zijn vlucht naar Europa, is geheel onaannemelijk en onderling tegenstrijdig. Dat verzoeker anderzijds een aantal basiskenmerken van zijn regio van herkomst niet kent, zoals bijvoorbeeld de etnische samenstelling, de landbouwteelt of natuurrampen, duidt op het ingestudeerd karakter van de kennis waarvan hij blijk geeft over zijn regio van herkomst. Dit geldt des te meer nu aan zijn voorgehouden analfabetisme en lage scholingsgraad evenals aan zijn beweerde geïsoleerde bestaan voorafgaand aan zijn vertrek naar België geen geloof kan worden gehecht. Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing tevens terecht op dat verzoeker allerminst *in concreto* kan uiteenzetten op welke wijze hij in het opvangcentrum in België van zijn vrienden een beetje zou hebben leren lezen en schrijven. Ook in zijn verzoekschrift geeft verzoeker geen concrete en plausibele uitleg over de wijze waarop hij van vrienden zou hebben leren lezen en schrijven en/of een kaart leerde tekenen. De Raad wijst er dienaangaande ook op dat verzoeker de aan hem op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde documenten telkens met dezelfde vaste handtekening ondertekende (administratief dossier, stukken 32 en 33), hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor het door hem voorgehouden analfabetisme.

Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien verzoeker werkelijk vanaf zijn tiende tot aan zijn vertrek naar België zo goed als nooit meer buitenshuis kwam, hij in deze periode steeds een geïsoleerd bestaan leidde samen met zijn vader die nooit met hem sprak en hem slecht behandelde en hij steeds een onopgeleide analfabeet was, verzoeker slechts uiterst minimale verklaringen zou kunnen afleggen over zijn dorp en regio van herkomst. Dit blijkt allerminst het geval te zijn. Integendeel, verzoekers verklaringen betreffende zijn dorp zijn zeer gedetailleerd. Zijn capaciteit om tijdens zijn gehoor zelf een kaart te tekenen en hierop zelf de namen van zijn dorp en de omliggende dorpen aan te duiden, is niet te rijmen met zijn voorgehouden analfabetisme en lage scholingsgraad, temeer daar hij niet in staat is om op een gedetailleerde, concrete en doorleefde wijze uiteen te zetten op welke wijze hij in het opvangcentrum enigszins zou hebben leren lezen en schrijven en een kaart leerde tekenen. Dat verzoeker anderzijds niet op de hoogte is van een aantal basisgegevens over zijn regio van herkomst, duidt op het ingestudeerd karakter van zijn kennis en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf in deze regio tot aan zijn vertrek naar België. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift zelf benadrukt dat hij zich voorafgaand aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had voorbereid op vragen betreffende zijn regio van herkomst.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in het dorp Taka Begum in het district Jaghato van de provincie Ghazni tot aan zijn vertrek naar België, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader en de relatie met zijn oom niet geloofwaardig zijn:

“Hetzelfde geldt voor uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader en uw relatie met uw oom. Ook deze worden ongeloofwaardig geacht. U stelde dat op een avond uw vader maar niet thuiskwam, waarop uw oom – van wiens bestaan u niet op de hoogte was – net die dag aan uw deur kwam kloppen en u vroeg waar hij was. U zei dat u bezorgd was, waarop uw oom hem ging zoeken en een paar uur later uw vaders lijk thuisbracht. Uw vader had heel wat blauwe plekken en werd beschoten. (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 7) Opmerkelijk in deze context is dat u totaal niet lijkt te weten wat uw vader is overkomen. Meer nog, doorheen uw asielprocédure wijzigde u meermaals uw verklaringen erover. Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat uw vader vermoord werd door de taliban omdat u beiden niet wilde dat u bij de taliban zou gaan (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste interview op het CGVS zei u dat uw vader vermoord werd door de taliban omwille van zijn Hazara-etniciteit (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede interview ontweek u de vraag door te herhalen hoe uw vader door uw oom werd thuisgebracht en door te stellen dat u er niets over gevraagd had (CGVS 2, p. 6-7). Het feit dat uw oom uw vaders lijk thuisbracht impliceert dat hij minstens moet geweten hebben waar uw vader vermoord werd, in welke staat hij achtergelaten werd,... Toch wist u hier niets over en herhaalde u telkens uw oom niets te hebben durven vragen (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 7-8). Dit houdt geen steek. U verklaarde erg aangeslagen te zijn geweest door de dood van uw vader (CGVS 1, p. 3, 14; CGVS 2, p. 7). In dat opzicht is het logisch dat u zou willen geweten hebben onder welke omstandigheden hij stierf. Tijdens een dergelijke, ingrijpende gebeurtenis in uw leven zou u toch minstens één keer geprobeerd moeten hebben er iets over te weten te komen.

Het feit dat uw oom ook zwaar aangeslagen was op dat moment kan geen verschoningsgrond zijn gezien u daarna nog een week samen geweest bent (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 7). Toch bleef u herhaaldelijk vasthouden aan uw versie van de feiten waarin u uw oom niets kon vragen en u aldus geen enkele informatie heeft betreffende de dood van uw vader (CGVS 2, p. 7-8). In hetzelfde opzicht is het ook enorm merkwaardig dat uw oom n t op de avond van de dood van uw vader aan uw deur kwam kloppen om te vragen waar uw vader was (CGVS 1, p. 3, 14) en dat u ook dat niet kon verklaren (CGVS 1, p. 14). Temeer omdat u stelde dat uw vader u ooit wel eens verteld had dat u een oom had, maar dat u er verder niets van wist (CGVS 1, p. 9). Voor de dood van uw vader had u er nog nooit contact mee gehad (CGVS 1, p. 10-11; CGVS 2, p. 7) en in al de tijd dat u in uw huis woonde heeft u er nooit iemand naartoe weten komen, dan wel uw vader met iemand zien spreken of rondhangen (CGVS 2, p. 6). U heeft ook een sterk vermoeden dat uw vader geen contact had met uw oom (CGVS 2, p. 7). Dit lijkt het CGVS dan ook opnieuw te toevallig om aannemelijk te zijn, maar ook hier kon u geen verklaring geven. U stelde meermaals uw oom niet gevraagd te hebben naar de reden dat hij daar plots verscheen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 7). Het mag toch wel verbazing wekken dat er plots uit het niets een oom die u nooit zag opduikt en dat u daar niks over vraagt. U gaf tijdens uw eerste interview op het CGVS aan dat het niet gepast was dit te vragen gezien uw vader net gestorven was (CGVS 1, p. 14),het is echter niet plausibel dat u, zoals vermeld, ook in de week daarna geen enkele poging zou ondernomen hebben uw oom daar iets over te vragen. Zeker gezien u tijdens uw tweede interview op het CGVS stelde ook verrast te zijn geweest toen hij naar uw huis kwam (CGVS 2, p. 7). Toen u vlak daarna gevraagd werd of u dan werkelijk nooit iets gevraagd had daarover ontkende u tot twee maal toe dat u dat gezegd had (CGVS 2, p. 7), hetgeen uw geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede kwam. U was ook tegenstrijdig over het tijdstip waarop uw vader vermoord werd. Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat dit vier maanden voor het begin van 2016 gebeurde (Verklaring DVZ, vraag 15A, p. 7), hetgeen niet strookt met uw latere verklaringen. In uw vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen, d.d. 21 april 2017, stelde u dat hij overleed in januari/februari 2016 en tijdens uw interviews op het CGVS gaf u aan dat het een week voor uw vertrek uit Afghanistan was. Gerekend dat u aankwam in België op 13 april 2016 en ongeveer één   anderhalve maand onderweg was (Verklaring DVZ, vraag 32, p. 10) moet dat ongeveer eind februari 2016 geweest zijn.

Daarna werd u – gezien uw jonge leeftijd - nogmaals de kans geboden om te vertellen hoe alles precies in elkaar zat en werd u uitgelegd dat het zeer belangrijk was de volledige waarheid te vertellen (CGVS 2, p. 10). Na een pauze, waarin u uw situatie kon bespreken met uw toenmalige voogd en advocaat, gaf u de indruk dat er een aantal essentiële elementen betreffende uw thuissituatie waren waarover u nog niets had kunnen zeggen (CGVS 2, p. 10). Uiteindelijk kwam u echter niet verder dan te herhalen dat u mishandeld werd door uw vader en de schuld kreeg voor de dood van uw moeder enerzijds en dat uw oom anderzijds naar uw huis was gekomen met het doel uw bezittingen over te nemen (CGVS 2, p. 10-11). U stelde nog niets over dat laatste te kunnen zeggen hebben omdat u er beschaamd over was (CGVS 2, p. 11-12). Het CGVS dient hier echter op te merken dat dit geen in die mate fundamenteel element betreft dat het een ander licht zou kunnen werpen op uw eerdere verklaringen en aldus een andere beoordeling noodzakelijk zou kunnen maken. Het feit dat uw oom uit opportunistische redenen naar uw huis zou zijn gekomen doet geen afbreuk aan het feit dat u nog steeds erg tegenstrijdig en vaag was over uw asielmotieven, zoals hiervoor al toegelicht. Bovendien is het erg opmerkelijk dat u dit element pas aanhaalde na ervoor reeds meermaals de kans gekregen te hebben de waarheid te vertellen én na een uitvoerig overleg met uw voogd en advocaat. U gaf de indruk dit wat uit de lucht gegrepen te hebben en slaagde er niet in uw geloofwaardigheid ermee te herstellen.”

Vooreerst dient erop gewezen dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Verzoeker is niet in staat om duidelijkheid te scheppen over de verschillende data aangezien hij nooit naar school ging. Hij kent zijn kalender niet. Hij probeert zich het moment te herinneren door de maanden naar achter te berekenen maar komt op die manier niet tot een éézijdig resultaat: [...]”, hoger reeds is komen vast te staan dat aan verzoekers analfabetisme en lage scholingsgraad geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan zich dan ook niet op deze beweerde lage scholingsgraad beroepen teneinde de tegenstrijdigheden inzake het tijdstip van het overlijden van zijn vader te verschonen.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat zijn vader “geen arme man was”, dat hij veel vee had, dat hij geen nood had aan hulp van buitenstaanders en dat het huis uit verschillende kamers bestond hetgeen volgens hem ook een “teken van enige rijkdom” is. Vervolgens stelt hij als volgt: “Het is in deze context volstrekt mogelijk dat de oom van verzoeker de oorzaak is van de moord op zijn vader, gezien de enige keer dat de oom zich in het ouderlijke huis begaf, het de dag van de moord was. De oom heeft razendsnel het lichaam van de vader van verzoeker teruggebracht en liet [verzoeker] uiteindelijk snel vertrekken nadat zijn gezin zichzelf installeerde in het ouderlijke huis.”

Waar verzoeker de dood van zijn vader in zijn verzoekschrift in de schoenen schuift van zijn oom in het kader van zijn vaders positie als welgestelde man, verklaarde verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zijn vader door de taliban werd vermoord omdat hij weigerde verzoeker door hen te laten rekruteren (administratief dossier, stuk 32, vraag 5), terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn vader werd vermoord door de taliban omwille van zijn etnische origine als Hazara (gehoor I, p. 14). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opperde verzoeker dan weer de mogelijkheid dat zijn oom naar het huis is gekomen om het in bezit te nemen na de dood van zijn vader, waarmee zijn oom eveneens mogelijkerwijze iets te maken zou kunnen hebben (gehoorverslag CGVS 20 september 2017 (hierna: gehoor II), p. 11). In het faxbericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verband met verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 17 en verzoekschrift, stuk 4) wordt weliswaar gesteld dat de tijdens dit interview gegeven reden voor de dood van zijn vader onjuist is, doch er wordt geen alternatieve verklaring gegeven, er wordt enkel gesteld: “maar hij werd gedood één dag na hij weggegaan is met de schapen”. Dergelijke sterk uiteenlopende verklaringen over de dood van verzoekers vader doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader herder was, dat hij weliswaar 30 à 40 schapen en een ezel had maar dat hij verder geen gronden had (gehoor I, p. 8). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat zijn vader als een welgesteld man moet worden beschouwd. Het enkele feit dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn vader geen hulp van anderen nodig hadden en dat hun huis méér dan één kamer had, volstaat evenmin om vast te stellen dat zijn vader als een welgesteld persoon werd beschouwd, temeer daar verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens als volgt verklaarde: “We hadden enkel dat huis, dat vee, niks anders. Dat was genoeg, wij overleefden. We hoefden niet bij andere mensen hulp te vragen.” (eigen onderlijning) (gehoor I, p. 8). Aldus voegen deze bijkomende tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen zich toe aan de vaagheden, tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden die reeds in de motieven van de bestreden beslissing werden aangehaald en wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas eens te meer ondermijnd.

Wat betreft de omstandigheden van zijn oom en diens echtgenote die hem zou hebben mishandeld, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich evenwel niet volstaat teneinde de pertinente motivering betreffende deze verklaringen in de bestreden beslissing te weerleggen. Verder betwist verzoeker uitdrukkelijk niet dat hij weinig vragen heeft gesteld aan zijn oom. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze echter motiveert dat wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker zich bij zijn oom trachtte te informeren over de (omstandigheden van de) dood van zijn vader en de reden(en) voor zijn vertrek, aangezien nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij door deze oom slecht zou zijn behandeld en hij nog gedurende een week na de dood van zijn vader met zijn oom in het huis heeft verbleven.

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in Afghanistan niet over een netwerk zou beschikken ingeval van terugkeer:

“Tot slot gaf u aan niet meer naar Afghanistan terug te kunnen keren gezien u daar niet langer zou beschikken over een netwerk om u te ondersteunen (CGVS 1, p. 15). U verklaarde dat uw moeder stierf bij uw geboorte (CGVS 1, p. 3), dat uw enige broer toen u tien jaar was het huis uit werd gezet omwille van zijn drugsverslaving (CGVS 1, p. 3, 8-9; CGVS 2, p. 6), dat uw vader vlak voor uw vertrek uit Afghanistan vermoord werd (CGVS 1, p. 3), dat u geen goede relatie heeft met uw oom van vaders zijde en diens gezin (CGVS 1, p. 9, 14-15) en dat u geen weet heeft van andere familieleden die u eventueel zou hebben (CGVS 1, p. 3, 10. Door het feit dat u manifest weigert een eerlijk zicht te bieden, ontstaat er een duidelijk vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen en moet gesteld worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat dit netwerk zich bevindt in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.3.2.8. Vervolgens dient vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet van aard is om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. Blijkens de vertaling werd deze taskara afgeleverd op 12 oktober 2009, zodat dit document bezwaarlijk verzoekers verblijf in het dorp Taka Begum in het district Jaghato van de provincie Ghazni tot aan zijn vertrek naar België alsnog zou kunnen aantonen. Sowieso vormt de taskara evenmin een bewijs van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas, profiel en/of familiale achtergrond. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dat het verzoekers tweede voogd was die zijn taskara aan de asielinstanties bezorgde, zoals verzoeker opmerkt in zijn verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk. De print van een kaart van het dorp Taka Begum (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) is op zich evenmin van aard om alsnog verzoekers verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn vertrek naar België, zijn vluchtrelaas, zijn profiel en/of zijn familiale achtergrond aannemelijk te maken. De getuigenis van verzoekers vriend (verzoekschrift, stuk 5) heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en kan door gelijk wie zijn opgesteld; bijgevolg ontbeert deze getuigenis de bewijswaarde om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen alsnog te herstellen. Het attest van zijn voogd en het faxbericht (verzoekschrift, stukken 3 en 4) kwamen hoger reeds aan bod (zie *supra*).

2.3.2.9. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers jeugdige leeftijd op zich evenmin volstaat om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen:

“Het feit dat u minderjarig was tijdens uw interviews (niet meer op dit moment) doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat asielzoekers, ook minderjarigen, de plicht hebben om van bij aanvang van de procedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag.

Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, de verblijfplaatsen van uw familieleden, eerdere asielverzoeken, reisroutes en –documenten. Niettegenstaande u in het begin van uw interviews op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op deze medewerkingsplicht blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u er niet aan heeft voldaan.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij *“zijn hele leven psychologisch ondergeschikt en inferieur werd behandeld”*, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan de door verzoeker geschetste levensomstandigheden in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker laat tevens na enig medisch of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij heden nog te kampen zou hebben met psychische of psychologische problemen. Het attest van zijn tweede voogd waarin staat dat verzoeker door zijn eerste voogd aan zijn lot zou zijn overgelaten (verzoekschrift, stuk 3), volstaat op zich niet om gewag te kunnen maken van enige medische of psychologische problemen in hoofde van verzoeker.

Verder blijkt uit een lezing van de gehoorverslagen geenszins dat verzoeker door de *protection officer* onder een sterke druk zou zijn gezet. Het enkele gegeven dat de *protection officer* zijn twijfels uitte bij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de kans gaf voor een overleg tussen verzoeker, zijn voogd en zijn raadsman, betekent immers op zich niet dat verzoeker onder druk zou zijn gezet om valse of anderszins onjuiste verklaringen af te leggen. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt bovendien dat verzoekers verklaringen allerm minst coherent bleken en dat hij wel degelijk verschillende, afwijkende versies van zijn vluchtrelaas aanbracht.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan bovendien niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Verzoeker brengt dan ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar *“De vervolging van jongeren die tijd hebben doorgebracht in Europa”*, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar een algemeen rapport dat geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen hij echter nalaat. Verzoeker stelt immers enkel dat de verlopen tijd sedert zijn aankomst in België hem de tijd heeft gegund *“om zich aan te passen aan de Belgische maatschappij en onze manier van leven”*. Hieruit kan bezwaarlijk *in concreto* blijken waarom verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan vervolging zou dienen te vrezen omwille van zijn verblijf in Europa. Dit klemt des te meer daar hij meent dat de invloed van zijn verblijf in Europa op hem extra groot is *“aangezien hij in Afghanistan sinds zijn tiende levensjaar opgesloten leefde”*, terwijl hoger reeds is komen vast te staan dat aan de door verzoeker geschetste levensomstandigheden in Afghanistan voorafgaand aan zijn vertrek naar België geen geloof kan worden gehecht.

2.3.2.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij heeft verbleven in het district Jaghato in de provincie Ghazni tot aan zijn vertrek naar België, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER